

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2'50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9'20 L, 80 am. cts., 3'10 Š. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Misijonski kraji in avto. — Lakota. — Nekaj veselega. — Čudodelno izpreobrnjenje. — Zvest pomočnik. — Binkosti v misijonu. — Uslišane molitve. — Zahvala vsem dobrotnikom afriškega tiska. — Popolni odpustek.

Darovi.

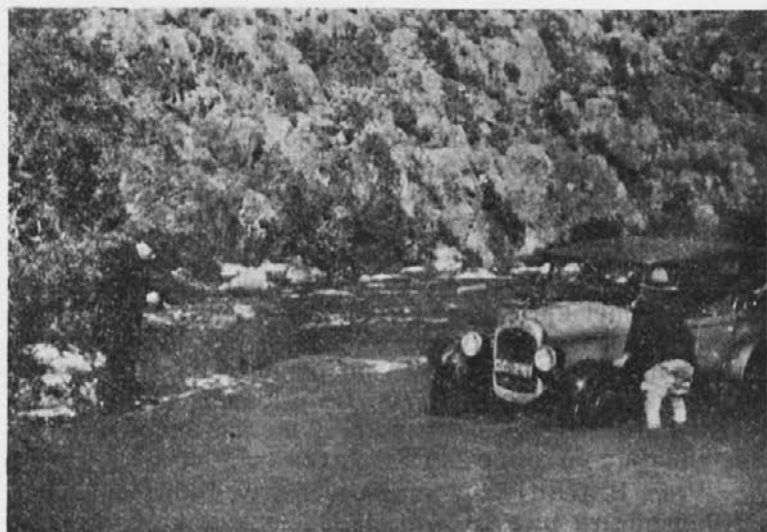
Od januarja 1930.

Za afr. misijone v splošnem: Din 20561.45, L. 1594.70 Šil. 85.55
Za sv. maše: Din 195.—
Za stradajoče: Din 24.325.10, L. 422.30 Šil. 55.—
Za gobavce: Din 123.50, Šil. 2.—
Za odkup sužnjev: Din 7.052.—
Za botrinske darove: Din 3.432.—
Za zamorčke: Din 610.85, L. 932.50.
Za katehiste: Din 100.— Šil. 69.—
Za semeniščnike: Din 100.— L. 100.—
Za kruh sv. Antona: Din 4.889.10, L. 108.70, Šil. 8.—
Za otroško zvezo: Din 35.—, L. 10.—
Za mašno zvezo: Din 2.959.—, L. 346.70, Š 177.50.
Za afriški tisk in katekizem: Din 691.—, L. 7.—
Za določene namene: Din 68.—
Za določene misijone: Din 266.—, L. 1440.25.
Za rože Male sv. Terezije: Din 1.222.10.
Za Klaverjevo družbo: Din 136.—, L. 120.—
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 786.—.

Po uredništvu „Cvetja“ Din 142.— za misijone.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Prosimo, zbirajte znamke v prid misijonom in pošljite nam jih!

„Naj živi moj avto!“

Misijonski kraji in avto.

Naš članek meseca maja 1929 glede potrebe avtomobilne vožnje na apostolskih misijonskih potih je bil misijonarjem zelo dobrodošel. Nekateri ga omenjajo v pismih, ki jih pišejo Klaverjevi družbi in prosijo za pomoč, da bi si mogli čimprej omisliti to hitro prevozno sredstvo, ki je res neobhodno potrebno tam, kjer so ceste temu primerne. Naj navedem tri tozadevna pisma od konca avgusta. Najprej onega msgr. Birraux, Belega očeta in apostolskega vikarja v Tanganjiki:

„Eden Vaših čitateljev, ki se zanima za misijonske razmere, je predlagal navidez zelo prepričevalno, da naj bi se misijonarji posluževali motornega kolesa mesto avtomobila ali dvosedežnega voza, kadar gredo na potovanje.

Res je avto navidezno nepotreben . . . Z motornim kolesom si prav tako hitro na kraju . . . To je vse res. Toda pomisliti je, da misijonarju na potovanju niso na razpolago prenočišča in hoteli; zato mora seboj voziti šotor, posteljo, kovček z mašno obleko, perilo, jestvine in celo nekoliko kuhinjske posode. Vse to daleko še ni luksuz; to je najmanj, kar se potrebuje za delo in zdravje. Ako potuješ z motornim kolesom, moraš najeti nosače za vse to; kar je pa zelo težavno, drago in počasno, ker

moreš potem le 25 do 30 km dnevno prevoziti. Si pač navezan na nosače. Če pa hočeš brez nosačev potovati od postaje do postaje, potem ti ne preostaja družega, nego da spiš v grmovju brez postelje in brez jedi, kot se mi je nedavno primerilo. Motorno kolo je torej le zasilno sredstvo; boljše seveda še vedno ko peš hoja. Če pa je cesta količkaj lepa, je bolje, da imaš voz dvokolesnik, nego motorno kolo. V vikarjatu Tanganjika bodo ceste kmalu v dobrem stanju. Potem bom, kakor hitro pridem do denarja, zamenil svoje motorno kolo za voziček, da bom vsaj imel kje spati, ako me noč prehití na potu. Namenoma sem zapisal „voziček“ kajti na kak luksuzni avto pri nas ni misliti. — Tisti, ki mi pomore, da si to vozilo omislim za svoj apostolat, mi bo pripomogel, da ne izgubim preveč časa, ko bi moral 3 mesece hoditi po svojem vikarjatu in se še mučiti zraven . . .“

Preč. P. Rudler iz kongregacije sv. Duha, misijonar v Kilimandžaru piše 23. avg. 1929:

„Naj bi se našlo mnogo blagih duš, ki bi ubogale Vaš vneti oklic za avtomobile v misijonski službi. Vlada je ceste lepo popravila. Cel svet se vozi v avto, misijonar mora pa hoditi peš kot pred 25 leti. Nekaterim kmetom sem se smilil, ker sem moral peš po svojih apostolskih potih in v taki vročini. Zbirajo skupaj, da mi bodo napravili dvosedežnik, da se bom vsaj mogel voziti v šolo. Pa zbirka le počasi raste. Kedaj bom imel voziček? Naj bi dobrotniki Klaverjeve družbe poslali večji znesek za nabavo voza revnemu misijonarju v Mlingano! To zadevo sem prav toplo priporočil sv. patronu zamorcev.“

(V istem pismu piše vneti misijonar, da bo 28. oktobra obhajal svojo srebrno mašo.)

Misijonski škof Frančišek Hennemann, Palatinec, apostol. prefekt na rtu Dobre Nade, piše 26. avgusta 1929:

Ko sem nedavno bral v „Odmevu“ članek „Boječ nasvet — odločno delo“, sem takoj sklenil, da kot izkušen avtomobilist podam svoje mnenje. Evo me! Kako sem postal avtomobilist? Čisto priprosto! Maja 1929 so mi podarili moji prijatelji obrabljen avto, ker sem se jim smilil, ko sem moral potovati peš po prašnih cestah v afriški vročini. Sam sem sicer že zdavnaj želel, da bi prišel do tega prekoristnega vozila, toda iz umljivega vzroka (prazna blagajna) na to nisem mogel misliti. Zdaj torej sem

imel avto. Ni bil sicer posebno lep, toda svojo službo bo še izvrševal, sem si mislil. To se je imelo kmalu pokazati. Šoferja si nisem mogel najeti, prostor pa je le bilo izrabiti, zato smo trije sedli v voz. Ob tej poizkušnji vožnji nam je vozilo takoj javilo, kakšno bolezen ima. V prvi vrsti je bila ostarelost, ki se seveda po naši vožnji ni zboljšala. Treba je bilo avto-zdravnika, kar se je ob koncu meseca pri računih precej poznalo. Pa tudi drugih bolezni je bil invalid poln, in to neozdravljivih. Tako je imel navado, da je drčal nazaj mesto naprej, zlasti v kakih večjih klancih. To ni bilo prijetno. Nekoč sta se avto in voznik rešila na ta način, da sta se ujela ob zidani steni poleg ceste. Ko se mi je v Karoo hotelo drugič nekaj sličnega pripetiti in ni bilo zidane stene v bližini, sem zavozil na slepo srečo na kraj. K sreči ni bilo hudega, vendar sem začel dvomiti, ali bom shajal s svojim podarjenim avtom ali ne; zato sem sklenil, da mu dam slovo, predno me zadene kaj hujšega.

Kaj pa sedaj? Odkar sem imel avto, sem se še bolj prepričal, kako potreben je misijonarju. Ali naj poskusim nanovo s kakim poceni vozilom? Nikakor; kajti moji računi so me prepričali, da taka stara škatlja ni poceni. Od tedaj nikomur ne svetujem, naj si napravi star in obrabljen avto. Za novega pa denarja ni bilo. Zato sem začel prosjačiti in to tako uspešno, da sem v aprilu imel nov avto. Kako mi od sedaj služi moj dobri „Dodge“, tega Vam nakratko niti opisati ne morem. Tudi marsikaj sem doživel z njim. Naj omenim, da sem prevozil v štirih in pol letih 23 tisoč angleških milj (angl. milja = 1,6 km.) Do 1.500 milj sem vozil popolnoma sam.

Zato se popolnoma pridružim izvajanju Odmevovega člankarja, da naj bi čim več misijonarjev imelo svoj avto. Ni pa praktično, da bi pošiljali kar cel avto iz Evrope v Afriko. Tam naj bi blage duše zbrale denar, da bi si misijonar potem vozilo sam kupil in sicer tako, kakršno je najbolj primerno kraju, kjer biva. Obrabljene vozove pošiljati pa še celo ne gre, ker bi pošiljatev bila dražja nego cena vozila.

In ker ima misijonski škof vedno polno bisago prošenj in želja, ne bi rad končal svojih izvajanj o avtu, ne da bi izdal, da jaz sam potrebujem še dva avto: enega za tistega patra, ki stalno obiskuje katolike razkropljene po moji obširni prefekturi (108.612 km²), drugi avto pa

bi bil tovorni za našo farmo „Marijini dol“, odkoder vozimo pridelke do postaje tri km daleč. Pa tudi moj avto se bo vsled tolikega pota kmalu izrabil, ali se vsaj navadil voziti nazaj mesto naprej . . .

Vsem dobrotnikom že v naprej: Bog plačaj!

Lakota.

Apostolski vikariat v Gallas-landiji.

Sestra Stanislava, frančiškanka v Calais, piše Družbi sv. Petra Klaverja, z dne 28. avg. 1929.

Prosim Vas, da to pismo, ko ste ga prebrali, daste brati tudi drugim. Rekli boste: „Zato piše, da bi kaj dobila.“ Toda, povedala bi Vam rada samo to, da sestradani dvigajo roke proti Vam za pomoč. Brezžično bi Vam rada poslala klic, ki ga vsak dan slišim in ki globoko boli vsako apostolsko srce: „Lačen sem, dajte mi kruha!“

Živimo v zelo težavnih razmerah. Naša nadloga so bile kobilice, gosenice in suša. Besede lakota si skoro ne upamo izgovoriti; toda na dan mora. Mnogo ljudi umira lakote po cestah mesta Harar. Včeraj smo našli nekega moža mrtvega na pragu našega zavoda za gobavce. Ne upamo si skoro iti v mesto obiskovat reveže. Kakor hitro nas ubožci zagledajo na cesti, vpijejo: „Lačen sem!“ Drugi kričijo: „Kruha, kruha!“ Ali pa devajo roko na želodec, ki se jim udara skoro do hrbtenice, in molče govore: „Nič nimamo jesti.“ Na trgu, ki je bil poprej tako živahen, skoro ne vidiš več človeka. Nihče več ne prodaja žita, le drug drugemu kličejo, ko se srečajo: „Budena, budena!“ (Kruha, kruha!) To reže v srce! In ne mislite, da bi radi belega, pšeničnega kruha kot ga imate v Evropi. Zadovoljni bi bili s takim, kot ga tukaj pečejo iz koruze in sočivja. Dokler je svež je prav dober, toda preko noči postane glivast in se vleče kot pajčevina, tako, da je treba velike lakote, da ga moreš uživati in ga ne vržeš živalim. Res: grozna lakota je pri nas! Usmilite se nas!

In kaj naj Vam povem o naših gobavcih? Zadnje tri mesece smo jih nanovo sprejeli 10. Mnogo jih še čaka, ker ni prostora. Nobeden teh, ki prihajajo k nam, ni kristjan. Nihče ne pride z upanjem, da bi bil še kdaj zdrav, toda vsi prej ali slej ozdravijo dušno: izpreobrnejo se k naši veri. Ko umrjejo, gredo k ljubemu Bogu, ki so ga spoznali

v krščanski ljubezni do bližnjega. Prostora nimamo, ker nimamo sredstev. Poprej je vsak gobavec dobil na dan 9 Din, da si je mogel kupiti trdega kruha in nekoliko kavine gošče (ashara). Ob tej slabi hrani so bili zadovoljni. Denar dobivajo še vedno vsak dan; ker je žita vedno manj, morejo za ta denar dobiti le kake štiri koščke kruha, ki so poleg tega še tako mali in tanki, da vsi štirje niso za enega od poprej. Ako ti reveži še zbole povrh, kaj naj storimo z njimi? Kje naj dobimo nekoliko mleka, da bi ga jim dali mesto tega slabega kruha. Za 9 Din dobiš

Sestradan gobavec.

malo skodelico mleka. Tako nam tudi naši bolniki vedno govore: „Lačni smo!“ Ako vprašam koga izmed njih: „Kako ti je?“, mi odgovarja: „Lačen sem, drugače mi je dobro.“ Kar bojim se, ko jih moram dvakrat na dan obiskati v njih kočah. Vselej slišim isto tožbo: „Lačen sem!“

Poleg gobaveev skrbimo tudi za deklice sirote, ki jih je deset. Ena bo kmalu mogla iti služiti in se bo sama preživela; omožila se bo. Pred petimi leti je prišla k nam z veliko rano na nogi. Dve leti je že kristjana, tri leta zdrava. Upamo, da bo še enkrat dobra krščanska mati.

Toda niti starši, niti sorodniki ne pomorejo našim deklicam do kruha: vse prepuste naši skrbi. Celo za doto moramo mi skrbeti; je pač otrok takorekoč naš. Morete si misliti, da sem zato v vednih skrbih in zadregah.

Ne vemo, kaj nam je odmenil ljubi Bog. Žalostni časi so to, ko nimamo kaj jesti. Kobilice so uničile vse, kar so dosegle. Grozno je bilo gledati, ko so prihajale vedno nove in niso prizanesle niti bilki. Storili smo, kar smo mogli, da jih uničimo čim več; tri dni so žrle naša polja. Mahali smo z robci, otroci so kričali, bili smo na staro železo — nič ni pomagalo. Ko so otroci zaslišali šum kobilic, so rekli: „Čujte, to je kakor ropot železnice, ki vozi od Dybuti proti nam.“ Ko so kobilice izginile, je bilo polje kakor požgano od tisoč bakelj.

Nekaj dni že ni bilo novih kobilic; zato smo posejali nekoliko žita, meneč da jih več ne bo. Pa je prišla druga nadloga: gosenice. Sami ne vemo, kje so se vzele. Kakor hitro so mladike odgnale, so se spravile gosenice nadnje. Dvakrat dnevno jih hodimo zatirat, pa jih je preveč, da bi se kaj poznalo. Dežuje precej in vse poganja, toda kaj, ko gosenice vse sproti požro. Kaj bo ostalo za ljudi?

Dokler ne pride čas žetve, kličejo ti ubogi zemljani k vam za pomoč, ljubi misijonski prijatelji. Naklonite jim kak majhen dar. Vsaj kako drobtinico, tisto, ki kananejska žena pravi o njej, da jo celo psički dobijo. Koliko takih drobtinic pada vsak dan z mize bogatinov in se pomešajo med smeti. Denar se izdaja za prešerno obleko, za pohujšljivi kino, za dvomljive zabave. S tem denarjem bi se nasitilo mnogo revežev. S tem bi se nasitil Kristus v ubožcih, ki nanj verujejo. Ako njemu pomagata, Vam bo rekel sodnji dan: „Lačen sem bil in ste me nasitili.“

Morebiti ste brali, da je dobri kralj Taffari Mekonen iz Dybuti v Abesiniji poslal semkaj 10 tisoč vreč žita za svoje rojake; toda kaj je to za toliko stradajočih!

Nekaj veselega.

Pismo P. Marijana Libri, prednika frančiškanskega misijona v Zgor. Egiptu.

Že naši predniki so bili prepričani, da je nujna potreba, da se sezida v Deir-Dronka, (to je vas, oddaljena 7 km od Assint-a), samostan za sestre, da bi bilo mogoče

odpadnike in vsled krive vere Dioskora ločene kristjane pripeljati zopet nazaj v naročje Cerkve.

V veliko Vašo in našo tolažbo lahko povemo, da so se naše nade izpolnile. 9. oktobra je bila omenjena vas vsa okrašena ker so se ta dan tukaj za stalno naselile hčere sv. Frančiška. Iz Assinta so jih semkaj spremili misijonar, častita mati prednica, sestra Bernardina, m. Manoni in druge sestre. Vsled poplave so bile ceste pod vodo, zato so morali avtomobili s sestrami preko puščave ob vznožju libijskega gorovja, kar je bilo zelo težavno in deloma nevarno. V poldrugi uri so avtomobili srečno pristali pred vasjo.

P. Onofrijo Ciardi je bil vse pripravil za lep sprejem. Ko so sestre stopile iz avtomobilov, jih je ljudstvo v sprevodu peljalo v cerkev. Vse je veselja vzklikalo in možnarji so pokali. V cerkvi je oddal P. superior na slovesen način ključke materi prednici, da je ž njimi potem odprla sestersko hišo. Sestre bodo sedaj širile srečo in blagoslov po vsej okolici. Tisti dan je bilo birmanih 50 dečkov in deklic. Po lepi slovesnosti je pristopil P. superior k oltarju in imel peto mašo. Sestre s svojimi gojenkami so pele Ravanellijevo mašo in motate raznih skladateljev. Po evangeliju se je celebrant ginjen zahvaljeval materi provincialki, ki je mater opatinjo toliko časa prosila, da je izprosila sestre za našo vas. Potem je očetovsko pozdravil novo samostansko družino in ji voščil božjega blagoslova in obilne žetve sredi vaškega ljudstva in zlasti otrok, ki jih bo mnogo hodilo v njih šole. Rekel je, da ni mogoče, da ne bi bila uslišana njegova iskrena želja, ker bo vse delo stalo pod varstvom presv. Srca Jezusovega. Potem je P. Lorenc Pipoli izpregovoril nekaj besed v arabskem jeziku in razložil ljudstvu, kaj pomeni današnja slovesnost in da smo res po pravici lahko veselili tega, kar smo dobili.

Ljudstvo je oba govora poslušalo pazljivo in spoštljivo. Popoldne ob 3 so šolski otroci molili rožni venec, nakar je bil blagoslov z Najsvetejšim.

Odhod v Assint je bil določen na 4. uro popoldne in ni bil tako nevaren, ko dohod. Na avtomobilih ni bilo sester, ki so ostale pri nas, da se posvetijo delu za uboge felahe. To je bilo mesto, ki jim ga je odkazala božja previdnost. Ob slovesu njih sester so jokale in se je videlo, da je zanje velika žrtev, ko so morale zapustiti hišo, kjer so toliko let požrtvovalno delovale.

Vaše solze, drage sestre, bodo plodovite, ker vsaka žrtev iz ljubezni do Boga žrtvovana, prinaša obilnih sadov. Le pogum! „Res da ne boste v kraljevskem mestu,“ je poudarjal p. superior od oltarja, „in res je, da Vas v Deir-Dronka ni čakala palača za stanovanje, ampak revna hišica, ki naj Vas spominja na betlehemsko votlino, nazaréško hišico in na križ na Kalvariji. Saj morate postajati vedno bolj podobne Sinu božjemu, ki je prestal toliko revščine. Pogum! Ne čaka Vas udobnost sveta, vendar boste uživale veliko veselje misijonskega življenja. Božje Srce Jezusovo v tej cerkvi bo Vaša pomoč. Vselej kadar boste storile kako dobro delo v blagor duš, boste čule Jezusov glas, ki Vam kliče: „Hočem, da moje Srce kraljuje.“

* * *

Dragi moji prijatelji! Sestre so torej v Deir-Dronka. Poleg vzgoje in poduka se pečajo tudi z zdravljenjem bolnikov in to za božje plačilo. Ta misijonska lekarna stoji pod varstvom sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev. S tem, da sestre svojim varovancem telesno pomagajo, hočejo pridobivati duše. Njih dobra dela bodo imela obilno uspeha.

Ali bi ne hoteli Vi pomagati s tem, da pošljete kak dar za nakup zdravil? S tem bi mnogo dobrega storili in si z malim darom pridobili mnogo zaslug.

Čudodelno izpreobrnjenje.

Piše P. Valat, oblat Brezmadežne, misijonar v Bazutolandiji.

Tisti, ki so vzrastli v krščanski veri, zelo težko razumejo, kaj stane poganškega zamorčka, da se resnično izpreobrne. Kdor hoče to doumeti, je treba, da ima jasne pojme o duševnosti teh ljudi in pa, da je dolgo česa med njimi živel. Kaj vse morajo žrtvovati ti ubogi domačini, ako se hočejo čisto posvetiti službi božji! Vse morajo zapustiti, malike, ki so jih vajeni izmlada, med katerimi so živeli, treba jim je premagovati močne strasti, ki so jim bile postale druga narava in ustavljati se pritisku raznih zastopnikov krivoverskih sekt. Vse to se jim stavi nasproti, kadar nastopijo pot k resni izpreobrnitvi.

Mnogo se je že govorilo o izpreobrnitvi kralja v Bazuto, Natanaela Griffit, in mnogo se je pisalo o njem. Ta

poglavar, ki je bil zelo bogat in imel mnogo ženâ, se je bil vdal pijači v veliki meri. Vsled svoje visoke službe kot vladar velike dežele si je lahko vse privoščil, kar mu je poželego srce. In res: vse mu je šlo po sreči. V ostalem se njegovi podložni niso zgledovali nad njegovim življenjem. Spoštovali so ga celo tembolj, čimbolj se je vdajal strastem in nerodnostim, ker se je v teh stvareh odlikoval pred drugimi poglavarji.

Božji Odrešenik pa se je ponižal tako, da je hotel njegovo dušo potegniti iz mlake pregreh in jo izpremeniti v tempelj sv. Duha. Griffit sam je priznal, da se mu je pred izpreobrnjenjem božje Srce večkrat prikazalo v sanjah in ga prosilo, naj napravi konec grešnemu veseljačenju in se naj popolnoma posveti Bogu. Izprva je moral ta mož prestati hude boje sam seboj; ni bil pač navajen si dosedaj kaj odreči; končno pa je zmagala milost in poglavar je pristopil krščanski veri meseca oktobra 1910. Bil je star 40 let.

Iz hvalečnosti za toliko milost je hotel, da naj se cerkev, ki se je takrat zidala v njegovi rezidenci, posveti Srcu Jezusovemu. Tudi v svojo hišo je dal postaviti svetih slik, ko poprej sploh nič ni spominjalo na verstvo v njegovi hiši. Podoba Sreca Jezusovega je visela na prvem mestu. Izprva je misijonar dvomil, ali bo trajno to izpreobrnjenje, ki se je izvršilo tako naglo, skoro čudežno. Kmalu pa so se razpršili vsi dvomi, ko je videl, kako se novoizpreobrnjenec zgledno vede, drugim lep zgled daje in se resno prizadeva, da bi hodil po stopinjah svojega božjega mojstra. Vsled študija katekizma in obiska krščanskega nauka in sv. maše ob nedeljah je postal čisto drug človek. In ker je vstrajal dve leti tako, so ga pripustili k sv. krstu. Bilo je to v oktobru 1912.

Pa tudi v okolici je delovala čudovita milost božja. Saj je ta krščanski poglavar poslej želel pridobiti čim več duš Srcu Jezusovemu. Postal je pravi apostol. Najprej je začel pri svojih bližnjih sorodnikih, pri ženi in mnogoštevilnih otrocih. Otroke je pošiljal v katoliške šole in jih dal izobraževati še posebej. Vsi so dali slovo paganskim razvadam. Potem je pridobival duš v bližnji okolici, tako da je kmalu več poglavarjev s svojimi družinami sledilo njegovemu zgledu. Bolj kot želja, da bi mu vstregli, je deloval njegov zgled, kakor so se izrazili sami.

Po smrti Letsie II. je postal Griffit 11. aprila 1913 vrhovni poglavar Bazutolandije, peti naslednik Mossuesha,

ustanovitelja bazuto-kraljestva in lastne dinastije. Od tedaj je bil svojim podložnim vedno v lep zgled vernosti in samopremagovanja, navzlic temu, da se je njegova brezverska okolica norčevala iz njega. Ni mogoče povedati, koliko dobrega je poslej storil ta krščanski kralj. Vsaj 2 krat na teden je bil pri sv. maši in pri sv. obhajilu, kar moram omeniti. Ob nedeljah ga je vsakdo videl v njegovi

Apostolski delegat Msgr. Gylwik in kralj Griffit.

družinski klopi, kako je kleče in pobožno molil med sv. mašo. Vsak petek, zlasti prvi petek v mesecu, se je udeležil vseh cerkvenih pobožnosti, pa naj je bilo tudi slabo vreme. V cerkev in molivnico ga je vselej spremila njegova žena Veronika, ki je tudi zelo vneta kristjanka. Ob posebnih praznikih, n. pr. o sv. Rešnjem Telesu, Vel. četrtek, praznik Srca Jezusovega je prišel v cerkev v naj-

lepši obleki in je vselej glasno molil posvečenje Sreću Jezusovemu.

Dokaz njegove trdne vere in gorečnosti je tudi sledeče: Griffit, ki do tedaj ni znal ne pisati ne brati, ker v mladosti ni hotel hoditi v šolo, se je začel v 40. letu učiti branja in sicer brez učitelja s tem namenom, da čisto sam prouči ves katekizem, dnevne molitve in sploh vse, kar se tiče vere. In res se je naučil skoro vso mašno knjižico na pamet. Nekoč, ko je zbolel, me je dal poklicati in zaprosil, naj mu prinesem sv. popotnico. Kako sem se čudil, ko je vse molitvice napamet molil z menoj, ki sem jih jaz iz mašne knjižice molil naprej.

Še neko dejstvo! Izza svojega izpreobrnjenja l. 1910., ko še ni bil ud naše sv. vere, a ga je že milost nagibala k dobremu, je bil storil sklep, da bo vsako noč ob gotovi uri vstal in molil skupno s kraljico. Dognal sem po skrbnih poizvedbah, da sta res oba vsako noč vstala in molila rožni venec ali druge molitve, zlasti še sv. križev pot. Molila sta kleče pred malim, zelo lepo okrašenim altarjem. Ko sta končala, sta šla zopet k počitku. Nekoč, tako je pripovedoval kralj sam, se je obotavljal, pa se je mahoma stresla postelja, kakor da je prišla nevidna moč, kar ga je tako prestrašilo, da je mahoma vstal in opravil svoje molitve. Od tedaj se je še bolj zvesto držal svoje pobožne navade. 1919, ko je bil prestal dolgo bolezen, mu je zdravnik prepovedal nočno vstajanje kot tako, ker je zanj preveč utrudljivo.

Zvest pomočnik.

Piše misijonar Brezmadežne, Južna Afrika.

Popoldanski blagoslov je minil. V malih gručah so se vračali ljudje domov. Dečki so šli balinat na dvorišče, deklice pa so se pogovarjale s svojci pred cerkvijo. Kar me nekdo nagovori: „Gospod, vprašajte me iz katekizma!“ Obrnem se in vidim Jakoba, svojega drugega učitelja, ki stoji s katekizmom v roki pred menoj. Vzel sem klobuk in šla sva z Jakobom skozi vrt doli proti neki Baali. Navadno je Jakob sam največ izpraševal; danes pa je imel nekaj drugega povedati. „Oče, Andrej namerava iti domov vprašat stariše, če sme postati kristjan.“ — „Tako? Ali je še kak drug deček izrazil tako željo?“ — „Da“, reče Jakob in mi našteje nekaj imen. „Potem bo pač najbolje,

da v nedeljo oznanim, naj se zglase tisti, ki žele postati katehumeni“. Tako je tudi bilo.

V nedeljo pred počitnicami sem oznanil pouk za sv. krst s pozivom, da naj otroci starišem to sporoče. Prvo nedeljo oktobra da bo vpisovanje. Poznal sem jih in videl v šoli, kako mnogo jih je želelo, da bi kmalu mogli obiskovati ta pouk; v dušah teh otrok je zagorela želja človeške duše po svojem Bogu. Tako sem računal, da se jih bo mnogo vpisalo, dečkov in deklic. Nisem vedel, ali bo prišlo tudi kaj odrasčenih, in če bodo dobili vsi otroci dovoljenje starišev, ali ne. Tako sem upal in se bal tistih 14 dni. Teden je minil, a niti eden se ni oglasil; vsi obrazi so bili zaviti v molk. Včasih sem ugibal na dobro, pa sem zopet dvomil. V začetku drugega tedna sem prihajal iz neke sosedne vasi. Med potjo sem dohitel malega šolarja. Ko me je zagledal od daleč, mi je že prijazno klical nasproti: „Moji stariši so mi dovolili, da se vpišem!“ To je bila prva zglasitev. Kako bo pa z drugimi? Nekateri da še niso vprašali, drugi so bili zaenkrat odklonjeni. In deklice? Zapazil sem, da so nekam tihe in skrite; nekatere so se me celo ogibale. Zakaj neki?

Svojega pomočnika Jakoba sem bil poslal za par dni v Kimberley, da si tam ogleda škofijsko cerkev in šolo za domačine. Vrnil se je v petek zvečer. Drugo jutro mi je pripovedoval: „Gospod, za dečke bodite brez skrbi; deklice pa so bolj trde in jim bodo stariši težkoda dali dovoljenje. Zadnje dneve se je mudil v teh krajih veseljski predikant, ki je ponujal vsakemu za 1 Marko „vstopnico v nebese“, ki pa bo treba vsako četrletje ponoviti. Tako so bili sprejeti kot gotovi kandidati za nebese.“ — „No, to je pa lahka in prikladna pot v nebese,“ sem rekel. „Bodi pripravljen, v pol ure odjezdiva k starišem, da jih opomniva na začetek šole in pouk v katehumenatu.“ Jezdila sva mimo igrišča, kjer so dečki bili žogo. Prišli so nama nasproti in naštevati kdo pride izmed njih in kdo izmed odraslih. Eden je rekel, da bosta prišli tudi njegovi dve sestri. Tega sem bil zelo vesel; žal da mi niso vsi povedali tako veselih novic. Ponekod sem opazil, da je neka sovražna moč na delu. Ko sem popoldne ob 5. prišel domov, so stale 4 deklice pred mojimi vrati, ki so mi javile svoj pristop. To je bila izključno Jakobova pridobitev, ki je stariše nagovarjal tako dolgo, da so dovolili. Zvečer sem šel z mešanimi čuvstvi v posteljo.

Prišla je nedelja, dan vsprejema. Vse je prišlo k službi božji, tako da je bila cerkev natlačeno polna. Med pridigo sem opazil v cerkvi tri neznane može. Kakor sem pozneje zvedel, so bili trije predikanti-domačini, ki so hoteli pri nas poslušati. Ko sem po maši stopil iz cerkve, jih že ni bilo nikjer. Enega sem še videl, kako je šel za tremi deklicami proti njih domu; in baš te deklice sem nameraval še pridobiti. Tudi popoldne je prišlo mnogo ljudstva v cerkev. Na koru so peli štiriglasno pesem za uvod k sprejemu. Potem je bila pridiga, sprejem in rožni venec. H koncu zopet 4 glasna Marijina pesem. Slovesnost končana; vsi sprejeti so bili srečni, le Jakob je bil slabe volje. Zakaj? Njegova sestra je zadnji trenotek izgubila pogum in je izostala od sprejema. Kdo jo je pregovoril? Eden predikantov je bil še tisti dan sprejel vse 3 deklice v svojo občino. Jakobova sestra se sicer ni dala sprejeti, vendar so jo prijateljice pripravile, da je začela omahovati. Jakob je odšel po maši takoj domov. Dobil je sestro v družbi njenih wesleyanskih prijateljic. Ena izmed deklic je nekaj skrila pod obleko; brez dvoma: vstopnico v nebesa. Zamorci so nagnjeni k vražam, zato imajo taki amuleti učinek. Jakob je vprašal sestro, če ima tudi sprejemnico; na kar je ona zanikala, ostale tri pa so jih pokazale.

Jakob jim je začel zgovorno dopovedovati, da vendar karta sama ne mora pomagati v nebesa. Deklice so ostale pri svojem in z prezirom gledale na one, ki so vstopile v katehumenat. Še isti večer mi je Jakob vse povedal: Naročil sem mu, naj mi dobi eno tako karto, da jo vidim. Drugi dan so prišle one 3 deklice v spremstvu šolske mladine in mi pokazale karte. Jaz sem jim rekel: „Jakob ima prav; varajo vas. Svoj šiling ste popolnoma zavrgle. Mar bi si bile kupile za ta denar koruze ali ruto.“ Moje katehumenke pa so bile ponosne, da so v taki veri, ki ne deluje s pomočjo vraž; ostale so šle osramočene domov. Tudi Jakobova sestra se je premislila in me prosila, naj jo sprejemem prihodnjič.

Hvaležen sem Bogu za Jakoba ki mi je v veliko oporo. On želi postati katehist. Je za to talentiran in lepega vedenja. Le denarja nimam za njegovo šolanje. Potreboval bi letno 200 mark. Zato se obračam do Vas, da mi s podporo omogočite, da izobrazim Jakoba za katehista in apostola Betšuancev.

Binkošti v misijonu.

Piše P. Jožef, misijonar Consolate.

Slovesni krsti in sv. birme, ki so v misijonu vedno tako slovesni in lepi, navdajajo misijonarja z največjim veseljem; saj iz tega vidi, da njegov trud ni bil zastonj. Seveda tu v Meru ni mnogo takih in pogostih slovesnosti, vendar je versko gibanje v splošnem zadovoljivo.

Skupina dobro podučenih katehumenov je bila o Veliki noči pripuščena k sv. krstu. Znak tega dne so bile cerkvene slovesnosti, igre in veselice. Srečnim novoizpreobrnjencem, ki so bili v belih oklekah zelo vidni, je vse čestitalo in jih pozdravljalo.

Pozneje so bili natanko poučevani tudi o sv. birmi in so bili na Binkošti od sv. Duha v veri potrjeni. Bilo je mogoče počakati na ta praznik, čigar liturgija spominja na prihod sv. Duha nad apostole. Kajti stolica apostolskega prefekta, ki je povabilo na to slovesnost rade volje sprejel, ni daleč od tu. Bilo je ob 9. zjutraj, ob uri, ki jo evangelijsko omenja, ob kateri uri se dviga klic hrepenenja po krščanskem svetu: „Pridi sv. Duh!“ do nebeškega tolažnika. Tedaj je tudi v pripravi s slamo pokriti cerkvi v Meru, po sv. maši, pri kateri so bili vsi verniki obhajani, zadonela navdušena himna v čast sv. Duhu. Nato je mazilil apostolski prefekt čela izvoljencev in nanje položil roke. Tako je bil ta dan zanje v resnici binkoštni dan. Sv. Duh je prišel nadnje, da jih potrdi in jim da moč v novem življenju bežati pred krivo vero paganstva in se vaditi v krščanskih čednostih.

Naj bi milost sv. Duha v njih delovala, da ne ostanejo le dobri kristjani in učenci Kristusa, ampak da postanejo tudi apostoli in širitelji njegovega nauka med svojimi rojaki, ki so še zamotani v češčenje malikov.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„Pošiljam Vam 140 Din v namene Vaše Družbe. Zaobljubil sem jih grofici Ledóchowski na čast za slučaj, da ostane vreme lepo še nekaj dni, ker je pravkar zorilo žito na polju. Čeprav se je bilo batí toče, vendar nisem hotel na Vel. Šmaren voziti snopja pod streho. Zvečer pa je res prišla nevihta in deževalo je tako, da je bilo videti, da bo segnilo vse žito na njivi. Vzel sem podobo pokojnice, ki ste mi jo Vi poslali, in sem jo postavil na okvir okna, proseč jo za pomoč. Naslednje jutro je padlo

le še par kapelj dežja in smo mogli čez dan ob solčnem vremenu spraviti žito pod streho.“ Pr. H.

„V neki zelo težki in zamotani zadevi je bil neki misijonar tožen pri sodišču in obsojen. Pa se je zaupljivo obrnil do blagopokojne ustanoviteljice in do sv. Terezije Deteta Jezusa. In bil je popolnoma oproščen in se mu je dalo popolno zadoščenje, ter zato prosi, da se zadeva objavi.“ N. N.

„Hvala za 2 uslišani molitvi v zelo težki zadevi.“ H. v R.

„60 Din za afriške misijone kot zahvalo za zdravje v težki bolezni po mogočni priprošnji pokojne grofice M. Terezije Ledóchowske. Zdravniki so bili izgubili vse upanje. Sami trdijo: „Tu je treba hvale in zahvale komu drugemu. Naša vednost je pri kraju.“ A. H. v S.

„Na poseben način me je uslišala blagopokojna grofica Marija Terezija Ledóchowska, ki sem ji obljubil objavo v „Odmevu“ in večjo vsoto denarja na obroke. Zopet sem v svoji stari službi in vrh tega še povišan v višji plačilni razred.“ L. A. v O.

„Pošiljam 130 Din in zlat prstan — spominsko darilo — kot zahvalo za izredno uslišanje v neki stanovanjski zadevi.“ A. B. v N.

M. K. v T. objavlja sledeče uslišanje, ki ga ji je povedala neka deklica, ki se je na njen nasvet bila obrnila na grofico Ledóchowsko: „Moja sestra je živel s svojim možem v vednem prepiru. Prišlo je tako daleč, da je njen mož zahteval ločitev zakona. Razporka je bila spisana in sestra siljena, da podpiše; a ni hotela. Jaz sem začela opravljati za oba nesrečneža devetdnevnic v čast pokojni grofici. Četrty dan devetdnevnic je prišel mož k moji sestri rekoč: „Ti, jaz mislim, da sva oba kriva prepira. Najbolj pametno bo, da odpustiva drug drugemu, kar ni bilo prav in se zopet dobro razumeva.“ In tako je tudi bilo. Zdaj sta srečna in se prav dobro razumeta.“

„Jaz sem zahteval, da se neko stanovanje, ki je bilo zatvoreno, zopet da na razpolago. Obrnil pa sem se obenem na „mater zamorcev“ in obljubil za botrinski dar dveh otrok in 200 Din za Kruh sv. Antona ter objavo v „Odmevu“. Čeprav ni bilo mnogo upanja, je oblast vendarle v kratkem času zadevo ugodno rešila. Zato izpolnjujem, kar sem obljubil in pošiljam na Vaš naslov omenjeni znesek.“ Neimenovani.

„Z velikim veseljem sem prejel novico, da se je v neki bolnici popolen nevernik po sliki pokojne grofice M. Terezije Ledóchowske po štiriletni hudi bolezni izpreobrnil malo pred svojo smrtjo, ves srečen prejel sv. zakramente in umrl.“

„Na prošnjo grofice M. Ter. Ledóchowske sem zopet našel pot nazaj k svojemu Gospodu in Bogu; za kar se ji pristréno zahvaljujem. Često mi je pomagala v zelo neprijetnih stanovskih zadevah in mi postala, kakor Mala sv. Terezija, mogočna pomočnica. Naj te kratke vrstice nekoliko doprinese k njeni slavi.“

H. P. v W.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje moje hčerke in pošiljam obljubljen dar Din 50— za najubožnejše v Afriki.“ — M. M. Ljubljana.

„Pristréno se zahvaljujem pokojni grofici Ledóchowski za uslišano prošnjo v neki zadevi. Pošiljam obljubljen dar D 20—“ T. B.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za zadobljeno zdravje in pošiljam dar Din 30—“ N. N.

„V zahvalo blagopok. Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo Din 25.—“ F. F.

„Neimenovana se zahvaljuje M. T. Ledóchowski za zdravje in pošilja dar Din 25.—“

Priporočajo se Mariji Tereziji Ledóchowski: Bolna hčerka za ljubo zdravje. F. K. za ozdravljenje neke bolezni in pošilja dar 100 Din. — H. V. in Z. M. v važni zadevi in pošilja dar Din 300.—

„Živa svetišča sv. Duha opirati, kadar jim grozi sesulo, ie večja zasluga, kakor ko bi postavljaj altarje. (Sv. Ignacij.)“

Zahvala vsem dobrotnikom afriškega tiska.

Dospelo je 5.010 pesmaric in molitvenikov, ki ste jih natisnili za našo prefekturo v jeziku Mbundu. Naj Vam še enkrat izrazim svojo zahvalo in Vam čestitam na lepem delu. Vse se Vam je zelo lepo posrečilo: oblika, tisk, vezava. Lepo je in ob enem trdno. Že v naprej slutim, koliko dobrega bodo te knjige rodile pri naših dobrih Bimbundos. Naj Vam bo v tolažbo, da bodo naši domačini dobili v tem sredstvo in pogon, da bodo prav vneto molili za dobrotnike Klaverjeve družbe. Ljubi Bog Vam vse poplačaj! Kot poročstvo za to naj Vam služijo molitve in zasluženja misijonarjev in kristjanov naše prefekture.

Msgr. KEILING,

kongregacije sv. Duha, apostolski prefekt
v Cubango.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimipogoji :

Dne 8. junija, na binkoštni praznik.

Dne 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watal.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Misijonski poklic za pridna dekleta.

Duh ustanove, ki jo je oživotvorila služabnica božja grofica Marija Terezija Ledóchowska in jo imenovala: Verski zavod „Pomožnih misijonark za Afriko“, je v naslednjem:

„Gorečnost za reševanje duš, velikodušna ljubezen, ki se ne straši ne dela ne težav, ki jih zahteva večja čast božja in prospeh afriških misijonov; skromna priprostost, neumorna pridnost.“ Geslo Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone se glasi: „Najbolj božje je to, da moreš sodelovati na rešenju duš.“

Ta Družba, polna apostolskega duha, je bila ustanovljena l. 1894, nekaj let potem, ko je kardinal Lavigerie z ognjevitó besedo in gorečim srcem ganil ljudi v Evropi do tega, da se oproste zamorski sužnji v Afriki.

Njegove goreče besede so dobile odmev v duši grofice Marije Terezije Ledóchowske, ki je bila plemškega rodu na Poljskem doma, polna ljubezni božje in goreča v iskanju duš, moškega značaja, trdne volje in zelo podjetna. V želji, da bi pripeljala k Bogu duše črnih afriških zamorcev, je ustanovila Družbo sv. Petra Klaverja, ki ima namen, da podpira vse katoliške misijone v Afriki brez razločka kongregacije in narodnosti. Notranje članice Družbe so vezane z obljubo in se imajo za služabnice afriških misijonov. Z molitvijo in delom podpirajo misijone s tem, da povsod vzbujajo misijonskega duha, da bi pridobile dobrotnikov misijonarjem.

Pomožna misijonarka za Afriko tiho dela v tiskarni, upravnistvu, uredništvu, da bi pripomogla do uresničenja želji Gospodovi, da bi kmalu bil en hlev in en pastir. Sama sebe pa skuša pod vplivom redovnega življenja od dne do dne bolj čednostno izpopolniti.

Pojasnila o poklicu pomožne misijonarke moreš dobiti pri vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe v Rimu (23) via dell'Olmata 16. Zelo ti priporočamo knjižico, ki jo je spisala ustanoviteljica Družbe in ki nosi naslov, „Poklic pomožne misijonarke za Afriko.“ V njej najdeš duha in namen te ustanove. Dobiš jo pri družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Cena Din 4'50.

Priporočila v molitev.

Povlje — Loka pri Žusmu — Ptuj — Tinje — Hjaševci — Podbač — Ljubljana — Žeger — Sestranska vas — Verkole — Velika Varnica — Metlika — Št. Janž na Drav. polju — Velka Kostreznica. — Vse posamezne zadeve milih dobrotnikov in naročnikov.

Spomin za umrle.

Preč. o. misijonar **de Sa**, družbe očetov Svetega Duha, Zanzibar — Ana Seljak, Idrija — Alojzija Lotkar, Lokavica — Jakob Krajnc, Salovei — Marija Sel, Starše — Frane Lavtižar, Ljubljana — Frane Bukšek, Št. Jurij, podpornik in dobrotnik afriških misijonov.
R. I. P.

Zahvale z darovi.

so dospele: V čast Materi Božji, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Petru Klaverju, sv. Mali Tereziki, grof. Mariji Tereziji Ledóchowski.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrecnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. stolica končno veljavno potrdila.

1. Namen družbe. Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Ustroj družbe. Obsega: versko družbo pomožnih misijonark za Afriko, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. Sredstva. Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjcami, rožnimi venci, mašno obleko, kelhi, monštrancami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujači misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 5 Din). — 2. Udeležniki (letno 3 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona. — 5. Botrinski dar za paganskega otroka (najmanj 90 Din). — 6. Darilo za odkup sužnjev (za enega najmanj 180 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 1200 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih semenščikov (letno 1200 Din). — 9. Ustanove za zamorake semenščike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar 15). In še nekatere druge slične ustanove.
